

Arrest

nr. 227 812 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2019 tot '*vaststelling van de grens*'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 223 097 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Deze bijlage 13septiesL is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: N.

voornaam: H. S.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: (...)

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van zijn arresatie niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Door de taalbarrière kon betrokkene geen verklaringen afleggen bij de politie. Een nieuw hoorrecht zal worden afgenomen in het gesloten centrum. Een verwijdering naar betrokkenes thuisland zal niet uitgevoerd zolang er geen nieuw hoorrecht is afgenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RW kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. K., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Grensleie en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel, de betrokkene, N. H. S. op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel"

De bijlage 13septiesL bevat zodoende drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.2. Op 29 mei 2019 wordt de verzoeker gehoord met bijstand van een tolk.

1.3. Op 5 juni 2019 dient de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering in tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.1. genoemde beslissing.

1.4. Op 11 juni 2019 dient de verzoeker bij de Raad een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de in punt 1.1. genoemde beslissing.

1.5. Op 12 juni 2019 beslist de gemachtigde om de verzoeker met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), onverwijld naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

Deze beslissing tot terugleiding naar de grens, getiteld 'beslissing tot vaststelling van de grens', is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 juni 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT VASTSTELLING VAN DE GRENS

REDEN VAN DE BESLISSING

In opvolging van de bijlage 13 septies dd 28/05/2019, betekend aan betrokkene op 28/05/2019, ten aanzien van,

de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: H. S.

geboortedatum: (...) 2000

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Vietnam in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 29.05.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omwille van een gebied dat verhuurd is aan China (cfr. Gebied in de provincie Quangninh). Hij zou hier tegen hebben betoogd en zou hierdoor problemen hebben gekregen met de politie. De politie zou betrokkene willen oppakken en hij is daarom gevlucht.

Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u gezocht zou worden door de politie naar aanleiding van een betoging. U levert geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u problemen zou hebben bij een terugkeer naar Vietnam.

CONCLUSIE:

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

1.6. Op 17 juni 2019 dient de verzoeker bij de Raad een vordering in tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 223 097 van 24 juni 2019.

1.7. Bij arrest nr. 223 396 van 27 juni 2019, wordt ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.1. genoemde beslissingen, verworpen.

1.8. Bij arrest nr. 227 810 van 23 oktober 2019 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de in punt 1.1. genoemde beslissing verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het wettigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu werd ten aanzien van verzoeker een ‘bijlage 13 septies L’ afgeleverd, waarin noch het land van bestemming werd bepaald, noch een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd. Hiernavolgend werd op 12 juni 2019 een beslissing tot vaststelling van de grens afgeleverd, waarin gepretendeerd wordt dat een (uiterst summiere) controle werd uitgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst.

Deze beslissing dient omwille van twee redenen geschorst en nietig verklaard te worden. Vooreerst is er geen wettelijke basis voor het afleveren van een beslissing tot vaststelling van de grens in navolging op een bijlage septies L, waarin er een laattijdige controle van artikel 3 EVRM wordt uitgevoerd. Deze beslissingen zijn dan ook onwettig en schenden onder meer de bepalingen van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vw. (Punt (i)). Voorts werd het onderzoek naar artikel 3 EVRM op onzorgvuldige wijze uitgevoerd in strijd met onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de motivatieplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur (punt (ii)).

(i) De bestreden beslissing is onwettig en onregelmatig

In casu werden twee onderscheiden beslissingen afgeleverd aan verzoeker: een ‘bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering’ (= de bijlage 13septiesL ofte de nieuw geconstrueerde bijlage 13septies ‘light’) enerzijds en een hierop volgende ‘beslissing tot vaststelling van de grens’ anderzijds. Dit maakt dat er aldus twee afzonderlijke fases in de procedure kunnen worden onderscheiden: een fase waarin een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en een fase waarin de controle naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM word gevoerd, nadat de grens werd vastgesteld.

Een dergelijke beslissingsprocedure heeft evenwel geen wettelijke basis en strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 Vw.

De Terugkeerrichtlijn voorziet inderdaad in twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit. Bij de omzetting van de Terugkeerrichtlijn in nationale wetgeving heeft de Belgische Staat er echter voor gekozen één besluit te betekenen, nl. de bijlage 13septies. De aflevering van een afzonderlijk verwijderingsbesluit waarin de bestemming geïdentificeerd wordt met een motivering over de afwezigheid van een risico in de zin van artikel 3 EVRM bij verwijdering naar deze bestemming wordt niet voorzien in nationale regelgeving.

Momenteel voorziet de wetgeving slechts in één beslissing, het bevel dat tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is, dit betekent dat bij de aflevering van de bijlage 13septies de bestemming en het ontbreken van een risico op schending van art. 3 EVRM duidelijk moet zijn. Bovendien, zelfs in het geval de nationale wetgeving wel in twee afzonderlijke beslissing zou voorzien, dan nog dient het verwijderingsbesluit afgeleverd te worden alvorens tot detentie over te gaan:

“De terugkeerrichtlijn onderscheidt twee verschillende fasen: op de eerste plaats het terugkeerbesluit, dat de onregelmatigheid van het verblijf van de vreemdeling vaststelt, en ten tweede het verwijderingsbesluit, dat de uitvoering ervan is (en dat in principe het land waarheen de vreemdeling zal verwijderd worden bepaalt). Deze twee beslissingen kunnen apart of tegelijkertijd worden betekend. In 2012, bij de omzetting van de terugkeerrichtlijn, heeft België de keuze gemaakt om één enkele beslissing te betekenen: het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tegelijk ook een verwijderingsbesluit is. In de Belgische procedure, wanneer een vreemdeling in irregulier verblijf wordt gearresteerd en vastgehouden in afwachting van een verwijdering, krijgt hij normaal gezien een “bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering” (bijlage 13 septies). Deze bestaat uit drie delen, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding. (...)”

Momenteel definieert de Belgische regelgeving het “verwijderingsbesluit” als “de beslissing die de irregulariteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerplicht oplegt”. Dit komt in feite overeen met de definitie van het terugkeerbesluit (en niet van het verwijderingsbesluit) in de zin van de terugkeerrichtlijn. Het terugkeerbesluit (in de zin van de terugkeerrichtlijn) en de inhoud ervan worden dus nu niet voorzien in de Belgische regelgeving. Volgens Myria moet de Belgische regelgeving expliciet de aflevering van een verwijderingsbesluit voorzien, met daarin een motivering wat betreft de afwezigheid van een ernstig risico op slechte behandelingen bij terugkeer, en die in principe het terugkeerland identificeert. Deze elementen moeten gebaseerd zijn op de objectieve informatie waarover de autoriteiten beschikken en de verklaringen van de persoon. Dit verwijderingsbesluit moet

voorafgaand aan de detentie afgeleverd worden, aangezien de detentie zelf legaal is krachtens artikel 5 van het EVRM, enkel als er een reëel vooruitzicht bestaat op verwijdering van de vreemdeling, wat niet het geval zou zijn als de terugkeer een schending is van artikel 3 EVRM. In de huidige stand van de procedure moet deze beoordeling plaatsvinden vóór de mogelijke aflevering van bijlage 13 septies (in het licht van het eerder geïdentificeerde terugkeerland), zoals overigens bevestigd door de RvV.

(http://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf - stuk 9)

Dit standpunt dat verwerende partij reeds bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het land van bestemming dient te bepalen en reeds ten aanzien van dat land de controle op een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, vervat in artikel 3 EVRM, dient door te voeren werd eveneens bevestigd door de Raad van State per arresten nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018;

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

Een gelijkaardige redenering is terug te vinden in het arrest van 28 september 2017 nr. 239.259 waar de Raad van State oordeelt verzoeker te kunnen bijtreden waar hij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel legt reeds de verplichting op om het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting (stuk 8).

Verwijzende naar deze rechtspraak, volgt ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenering en verduidelijkt bovendien dat het loutere feit dat men de beslissing nog niet onmiddellijk zou uitvoeren hier geen afbreuk aan doet. Per arrest nr. 207.221 van 26 juli 2018 stelt de Raad als volgt:

“De verwerende partij wijst er echter vooreerst op dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland. In recente rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) wordt echter vastgesteld dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven, zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, zonder dat de gemachtigde een nieuwe beslissing dient te nemen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde moet derhalve bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel

in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, in casu met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de gemachtigde om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, maar later wel, wanneer de gemachtigde effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven, zodat de gemachtigde er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat hij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.” (stuk 5)

Ook in zijn arrest nr. 201.546 van 22 maart 2018 stelt de Raad:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden.” De gemachtigde geeft in de bestreden alte derhlave zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. (...) Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.” (stuk 6)

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 3 EVRM doordat pas achteraf, na het afleveren van het BGV, (op zeer summiere wijze) artikel 3 EVRM onderzocht wordt.

Omwille van dit laattijdig onderzoek naar art. 3 EVRM is de bestreden beslissing dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het wettigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen gewaarborgd wordt in artikel 13 EVRM.

Het is immers vaststaande rechtspraak van het EHRM dat enerzijds voor een grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn op het moment van het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds dat in het licht van artikel 5 EVRM rechtszekerheid geboden moet worden om arbitraire detentie te voorkomen:

“The assessment of those points is further frustrated by the fact that neither the expulsion order nor any other binding legal act specified the destination country, as this was not required under domestic la (see paragraphs 39 and 40 above). The Court considers that this may be seen as problematic with regard to the requirement of legal certainty inherent in all Convention provisions. Where deprivation of liberty is concerned, legal certainty must be strictly complied with in respect of each and every element relevant to the justification of the detention under domestic and Convention law. In cases of aliens detained with a view to deportation, lack of clarity as to the destination country could hamper effective control of the authorities’ diligence in handling the deportation.”

(EHRM, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, dd. 11.10.2011)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

“In gevallen van vreemdelingen aangehouden met het oog op uitzetting kan onduidelijkheid over het land van bestemming doeltreffende controle door autoriteiten omtrent de behandeling van de deportatie belemmeren.”

Het EHRM oordeelde aldus tot een schending van artikel 5 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dit werd recenter nogmaals bevestigd door het EHRM in de zaak Asalya t. Turkije van 15.04.2014:

"While this finding is sufficient on its own to constitute a violation of Article 13 of the Convention, the Court nevertheless wishes to address another issue which it considers particularly problematic. It notes in this connection that contrary to the requirement of rigorous scrutiny under Article 13, the Ankara Administrative Court did not in any way deal with the aforementioned issue of "personal risk" when examining the applicant's legal challenge to his deportation. The Court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered a meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory (see, mutatis mutandis, Auad, cited above, § 133)."

(EHRM, Asalya t. Turkije, nr. 43875/09, 15/04/2014)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

"Een dergelijke dubbelzinnigheid is onaanvaardbaar, niet alleen omdat zij de reeds precaire situatie van verzoeker verergert, maar ook omdat zij een zinvol onderzoek van de risico's van zijn uitzetting onvermijdelijk heeft belemmerd, waardoor de door artikel 13 geboden bescherming illusoir wordt."

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde recent per arrest nr. 210.383 van 1 oktober 2018 (stuk 7):

"Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Echter, door deze handelwijze wordt de Raad in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM." (stuk 7)

In casu kan verwerende partij deze onregelmatigheid/onwettigheid niet toedekken door achteraf, pas na het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, alsnog een (summiere) controle te voeren naar artikel 3 EVRM. Er kan dan ook in casu niet anders dan geoordeeld worden dat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat er enige rechtsgrond toe bestaat en zij aldus als onwettig dient te worden beschouwd.

Het is duidelijk dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en daardoor manifest onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen.

Minstens is naast bovenstaande wettelijke basis ook de motivatieplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het gedrag van verweerder, hetgeen immers onmogelijk kan worden aanzien als zorgvuldig bestuur van een openbare overheid.

* * *

(ii) De bestreden beslissing werd onzorgvuldig genomen en niet afdoende gemotiveerd

Niet alleen dient de bestreden beslissing te worden geschorst en vernietigd omwille van de onregelmatigheid en het gebrek aan een wettelijke basis voor een dergelijke beslissing. Zij dient tevens, in ondergeschikte orde, te worden geschorst en vernietigd wegens het gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar artikel 3 EVRM.

Het is in principe de verzoeker die bewijs moet aanbrengen om aan te tonen dat er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij uitwijzing een reel risico loopt om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Volgens het EHRM kan evenwel geen volslagen nauwkeurigheid en consistentie verwacht worden van slachtoffers van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Indien de verzoeker bewijs aanbrengt, is het de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van de uitwijzende staat om de twijfels die daaruit voortkomen weg te nemen. Dit betekent dat het vaststellen en beoordelen van de relevante feiten een gedeelde verantwoordelijkheid is van de verzoeker en de autoriteiten.

In bepaalde omstandigheden, daarentegen, verschuift de bewijslast naar de zijde van de autoriteiten. Als de verzoeker beweert deel uit te maken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan

behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, oordeelt het EHRM dat als de verzoeker zwaarwegende redenen aanbrengt om het bestaan van de praktijk en het lidmaatschap van de groep geloofwaardig te maken, het de staat is die het tegendeel moet bewijzen.

Het EHRM maakt een onderscheid tussen individuele en algemene risico's die verondersteld worden algemeen bekend te zijn. Volgens de Grote Kamer moet bij een verzoek om internationale bescherming gebaseerd op een individueel risico – in tegenstelling tot een algemeen bekend risico – de verzoeker het risico bewijzen. Als het risico daarentegen voortspruit uit een algemene en welbekende situatie, dienen de autoriteiten op eigen initiatief het risico te onderzoeken.

In casu gaf verzoeker aan te hebben betoogd tegen het feit dat de provincie Quangninh verhuurd wordt aan de Chinese overheid. Hierdoor is hij in de problemen geraakt en diende hij zijn land van herkomst te ontvluchten.

Deze betogingen en de ernstige gevolgen die er aan gekoppeld zijn in Vietnam zijn welgekend en kunnen niet zonder meer aan de kant geschoven worden. Immers zijn talrijke artikels te vinden over deze problematiek (stukken 10-17). In het licht hiervan kan er redelijkerwijze van verwerende partij verwacht worden dat zij deze informatie ernstig nemen en een grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM uitvoeren.

Daarentegen werd louter door verwerende partij aangehaald dat verzoeker geen asiel wenst aan te vragen en dat hij geen bewijs van identiteit voorlegt.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat een een (loutere) verklaring als bewijs kan aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is (HATHAWAY, J., The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Uit niets blijkt echter dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zouden zijn. Dit wordt bovendien niet op afdoende wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing, waar men louter stelt als volgt:

“U levert geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u problemen zou hebben bij een terugkeer naar Vietnam.” (stuk 1A)

Tot slot kan ook het feit dat verzoeker (vooralsnog) geen asiel heeft aangevraagd geen afbreuk doen aan de onderzoeksverplichtingen in het kader van artikel 3 EVRM van verwerende partij. Immers impliceert het feit dat er op basis van bepaalde elementen geen asielaanvraag werd ingediend niet automatisch dat er op basis van deze elementen geen vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bestaat. Als een staat gewezen wordt op feiten die een persoon kunnen blootstellen aan een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij uitwijzing zijn de immers autoriteiten verplicht om dat risico proprio motu te onderzoeken, ongeacht of de betrokkene ervoor kiest om het verzoek te steunen op die feiten. Dit is het gevolg van het absoluut karakter van de rechten gegarandeerd in artikel 3 EVRM en de kwetsbare positie waarin verzoekers om internationale bescherming zich bevinden.

Aldus werd de bestreden beslissing, louter steunend op het gebrek aan bewijs en gebrek aan een asielaanvraag, op onzorgvuldige wijze genomen. De schending van artikel 3 EVRM juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en de motivatieplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur staat vast.

** * **

Aldus wordt in casu, zonder dat er daartoe enige wettelijke basis bestaat, middels een manifest onjuiste feitelijke motivatie, op een kennelijk onzorgvuldige wijze een beslissing genomen strijdig met het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waardoor afbreuk wordt gedaan aan verzoeker zijn fundamentele rechten zoals beschermd in artikelen 3, 5 juncto 13 EVRM en de artikelen 7 en 74/13 Vw.

Enkel mits schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing kan deze inbreuk worden hersteld en een tijdelijke bescherming aan verzoeker worden geboden.”

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid bovendien “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling

moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nergens verduidelijkt op welke wijze de thans bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden. Het volstaat uiteraard niet om *in fine* louter te poneren dat de beslissing strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel en met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zonder concreet toe te lichten waaruit deze schending precies zou blijken.

In verband met de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel geeft de verzoeker in zijn uiteenzettingen enkel te kennen dat er in het licht van artikel 5 van het EVRM rechtszekerheid moet worden geboden om arbitraire detentie te voorkomen. Deze kritiek houdt echter geen enkel verband met de thans bestreden beslissing, die enkel in de terugleiding van de verzoeker naar Vietnam en niet in enige detentie van de verzoeker voorziet. Ook de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding, kan niet dienstig worden betrokken op de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van het EVRM en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Aangezien de thans bestreden beslissing geenszins voorziet in de vasthouding van de verzoeker, kan hij ook niet op een ontvankelijke wijze een inhoudelijke kritiek naar voor brengen inzake de detentie. Hetzelfde geldt voor de kritiek betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt deel uit van de beslissing van 28 mei 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Dit bevel maakt echter niet het voorwerp uit van het voorliggende beroep. De verzoeker heeft tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijk beroep ingediend, dat door de Raad werd onderzocht en dat werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 227 810 van 23 oktober 2019. Waar verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht diende te worden bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de bijlage 13septiesL en waar hij uitgebreid argumenteert dat reeds in dit bevel het land van bestemming diende te worden aangeduid, is het middel niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

Bijgevolg is ook alle kritiek betreffende het beweerd gebrekkig onderzoek bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de kritiek betreffende de detentie, niet ontvankelijk.

3.2. In een eerste onderdeel wijst de verzoeker erop dat er twee onderscheiden beslissingen werden afgeleverd: een bijlage 13septiesL enerzijds en de bestreden beslissing anderzijds. Een dergelijke beslissingsprocedure heeft volgens de verzoeker geen wettelijke basis en strookt niet met artikel 7 van de vreemdelingenwet. De wetgeving zou slechts in één beslissing voorzien: het bevel dat tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is. Door pas in de onderhavige beslissing een onderzoek te doen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, zou tevens afbreuk worden gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gewaarborgd in artikel 13 van het EVRM. De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder dat er een rechtsgrond toe bestaat, zodat zij artikel 7 van de vreemdelingenwet en het wettigheidsbeginsel schendt.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen twee onderscheiden beslissingen kunnen worden afgeleverd en hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet om de verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terug te leiden naar de grens met Vietnam. De gemachtigde heeft tevens geduid waarom er geen enkel element werd aangevoerd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Vietnam dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De thans bestreden beslissing tot vaststelling van de grens werd aldus getroffen op grond van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

De thans bestreden beslissing tot vaststelling van de grens is een voor vernietiging vatbare rechtshandeling (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 24 april 2012, nr. 219.013; RvS 11 december 2012, nr. 221.678; RvS 7 maart 2013, nr. 222.756; RvS 25 april 2013, nr. 223.280).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd immers gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel IIIquater en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste respectievelijk artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, betreffen thans dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In casu is de Raad van oordeel dat de artikelen 7, tweede lid en 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moeten worden uitgelegd in de zin van de artikelen 6, 8, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn derwijze dat tegen een beslissing tot terugleiding naar de grens, ongeacht of deze beslissing tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, een beroep openstaat bij de Raad.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en bepaalt als volgt:

*“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.
(...)”*

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de verwijdering van derdelanders en luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet

binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

2. (...)

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast.

(...)”

Artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de procedurele waarborgen inzake terugkeerbesluiten, inreisverboden en verwijderingsbesluiten en voorziet het volgende:

“1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.

(...)”

Artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn handelt over het doeltreffend rechtsmiddel en luidt als volgt:

“1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

(...)”

Artikel 13.1. van de Terugkeerrichtlijn voorziet aldus voor alle bij artikel 12.1. van deze richtlijn bedoelde besluiten in een doeltreffend rechtsmiddel. Het gaat dan ook niet enkel om een doeltreffend rechtsmiddel inzake terugkeerbesluiten, maar ook inzake verwijderingsbesluiten (en inreisverboden).

Uit de samenlezing van de boven vermelde bepalingen volgt dat de betrokken derdelander tegen een besluit inzake verwijdering, los van de vraag of dit besluit al dan niet wordt getroffen tezamen met een terugkeerbesluit, een doeltreffend rechtsmiddel moet kunnen aanwenden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3.4., 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grond gebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Ook uit het bepaalde in artikel 8 van de vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen en waarbij de vreemdelingenwet geenszins verplichtend oplegt dat zij tezamen moeten worden getroffen, moet op zijn beurt worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling onverwijld te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Conform de artikelen 12.1. *juncto* 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *G. en R.*, punt 29).

Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke beslissing uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het nemen van twee onderscheiden beslissingen weldegelijk een wettelijke basis heeft en strookt met de Terugkeerrichtlijn die in twee verschillende fasen voorziet. Waar de verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM pas in de huidige bestreden beslissing is onderzocht waardoor er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan hij niet worden gevolgd, nu tegen de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk een rechtsmiddel kan worden aangewend bij de Raad dat bovendien een opschortende werking heeft. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziet in een van rechtswege opschortende werking van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die wordt ingediend tegen een verwijderingsmaatregel. De verzoeker heeft tegen de thans bestreden beslissing een dergelijke vordering ingediend, waarbij hij in de mogelijkheid is gesteld om zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM te doen gelden. Nadien heeft de verzoeker ook nog het onderhavige beroep tot nietigverklaring ingediend. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat deze beroepsgangen geen effectief rechtsmiddel zouden uitmaken in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad van State en van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. De verzoeker toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet of van het wettigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.3. In een tweede middelenonderdeel betoogt de verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden wegens het gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. De verzoeker erkent dat hijzelf in principe het bewijs moet aanbrengen van het bestaan van substantiële gronden om aan te nemen dat hij bij zijn uitwijzing een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker zet daartegenover dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een onderscheid maakt tussen individuele risico's, die door de betrokkene zelf moeten worden aangetoond en algemene risico's die algemeen bekend zijn, die door de autoriteiten op eigen initiatief moeten worden onderzocht.

De verzoeker geeft aan betoogd te hebben tegen het feit dat de provincie Quangninh wordt verhuurd aan de Chinese overheid, waardoor hij problemen had met de politie en hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten. Dat betogers in Vietnam slecht worden behandeld is volgens de verzoeker een welgekend feit. Hij verwijst hieromtrent ook naar de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift. De verzoeker stelt tevens dat zijn loutere verklaring als bewijs kan worden aanvaard. Het feit dat hij (vooralsnog) geen asiel heeft aangevraagd doet volgens de verzoeker ook geen afbreuk aan de onderzoeksverplichting die in het kader van artikel 3 van het EVRM rust op het bestuur.

De verzoeker voert in dit kader de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (formele dan wel de materiële) motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 29.05.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omwille van een gebied dat verhuurd is aan China (cfr. Gebied in de provincie Quangninh). Hij zou hier tegen hebben betoogd en zou hierdoor problemen hebben gekregen met de politie. De politie zou betrokkene willen oppakken en hij is daarom gevlucht.

Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u gezocht zou worden door de politie naar aanleiding van een betoging. U levert geen enkel concreet bewijs voor deze beweringen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u problemen zou hebben bij een terugkeer naar Vietnam.

CONCLUSIE:

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de verweerder zich bij zijn onderzoek naar het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, louter zou hebben gebaseerd op het feit dat de verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en het feit dat hij geen bewijs van zijn identiteit voorlegt. De verweerder heeft daarnaast immers wel degelijk en uitdrukkelijk de verklaringen van de verzoeker in rekening genomen en hij heeft hieromtrent gesteld dat de verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij in zijn land van herkomst wordt gezocht door de politie naar aanleiding van een betoging. De verweerder concludeert bovendien dat uit deze analyse en ook *“gelet op de afwezigheid van enig ander element”* blijkt dat er in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verweerder heeft zodoende uitdrukkelijk vastgesteld dat er geen persoonlijke elementen en ook geen enkel ander element is waaruit kan blijken dat de verzoeker bij zijn verwijdering naar Vietnam zal worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM.

Deze motivering is afdoende en zij stelt de verzoeker in staat om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

In de mate dat de verzoeker de opgegeven motieven inhoudelijk betwist en waar hij stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht artikel 3 van

het EVRM, moet het middelenonderdeel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoeker verwijst naar de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift. Stuk 10 betreft een persartikel over protesten in juni 2018 tegen nieuwe economische zones in Vietnam en waarbij door de politie meer dan duizend betogers in de stad Hanoi werden vastgehouden. Stuk 11 betreft eveneens een persartikel waaruit blijkt dat de protesten van juni 2018 tegen drie nieuwe economische zones toenam en zich verspreide over het land zodat de regering besliste om het overleg en de stemming van nieuwe wetten betreffende deze speciale zones uit te stellen naar oktober. Stuk 12 betreft een persartikel waaruit blijkt dat een gerechtshof in Vietnam een aantal betogers heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf. Stuk 13 betreft een artikel over de achtergrond van de protesten. Stuk 14 betreft een persartikel over de veroordelingen door een gerechtshof in de provincie Binh Thuan tot een gevangenisstraf van zes betogers. Stuk 15 betreft een persartikel in verband met de betoging op 10 juni 2018 van tienduizenden mensen tegen de nieuwe economische zones. Stuk 16 betreft getuigen van een aantal betogers in verband met het hardhandig optreden van de politie. Stuk 17 betreft een persartikel van The Guardian waarbij de Verenigde Staten van Amerika de Vietnamese autoriteiten oproept om een Amerikaans staatsburger vrij te laten die gearresteerd was ingevolge de protesten waar hij aan deelnam.

De Raad stelt vast dat de persartikels betrekking hebben op de grote protesten tegen de door de regering geplande nieuwe economische zones in Vietnam. Deze protesten hadden plaats in juni 2018 en ontaardden in vasthoudingen en politiegeweld tegen betogers, alsook in veroordelingen tot een gevangenisstraf van een aantal betogers, uitgesproken door rechtbanken. De Raad stelt vast dat deze artikels niet in verband kunnen worden gebracht met verzoekers verklaarde problemen. De verzoeker verklaarde immers tijdens het gehoor van 29 mei 2019, in het bijzijn van een tolk, dat hij Vietnam vier maanden geleden heeft verlaten, dit is dus eind januari 2019. De betogingen en gevangennemingen waarover de door de verzoeker bijgebrachte artikels berichten, vonden echter plaats in juni 2018 waardoor de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend ingevolge zijn beweerde deelname aan deze betogingen. Volgens zijn verklaringen heeft de verzoeker immers eind januari 2019, met een nationaal paspoort, Vietnam verlaten om met het vliegtuig naar Rusland te reizen. De verzoeker heeft op geen enkel ogenblik verklaard dat hij zelf hardhandig werd aangepakt tijdens een betoging of dat hij in de maanden nadien zou zijn gevangen genomen door de Vietnamese autoriteiten. In tegendeel, de verzoeker is erin geslaagd om met zijn eigen paspoort een internationale vlucht te nemen. Bovendien berichten de door de verzoeker bijgebrachte stukken niet over actuele gevangennemingen wegens de eenmalige deelname in een verder verleden aan deze of gene betoging. Ook wordt verzoekers naam niet in de bijgebrachte artikels vermeld. De Raad stelt dan ook vast dat de stukken 10 tot 17 in bijlage van het verzoekschrift geen aanwijzingen bevatten die in verband kunnen worden gebracht met verzoekers bewering dat hij in zijn land van herkomst problemen had of zou kunnen krijgen ingevolge een betoging.

De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, de verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt aldus in gebreke. Het spreekt voor zich dat de verzoeker in de eerste plaats aannemelijk dient te maken dat hij deel heeft genomen aan een betoging, alvorens hij dienstig kan aanvoeren dat betogers in Vietnam deel uitmaken van een groep waarvan het algemeen geweten is dat deze slecht wordt behandeld. Aangezien de verzoeker zich wederom beperkt tot de loutere bewering dat hij deel heeft genomen aan een betoging en hij thans ook geen concrete elementen naar voor brengt waaruit kan blijken dat hij zelf problemen heeft gekend of zal kennen bij een terugkeer naar Vietnam, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verweerder op eigen initiatief een onderzoek had moeten voeren naar eventuele slechte behandelingen van betogers in Vietnam. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij ten onrechte zou zijn voorbij gegaan aan welbepaalde elementen uit het administratief dossier dan wel aan enig relevant feit van algemene bekendheid waar hij concludeert dat verzoekers verwijdering naar Vietnam geen risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ook het motief dat de verzoeker geen identiteitsdocument voorlegt die zijn verklaarde identiteit en nationaliteit kan staven, wordt niet weerlegd.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoeker meermaals de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan worden verwacht dat hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. Nu de verzoeker ervoor opteert dit niet te doen, wat een indicatie vormt dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan behandelingen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, is het motief in de bestreden beslissing dat van een persoon die daadwerkelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst mag verwacht worden dat hij asiel aanvraagt, niet kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan, op basis van de door verzoekers afgelegde verklaringen en de aangebrachte stukken, niet worden vastgesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht zou schenden.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE